

অসম সাহিত্য সভা

উনচত্বাবিংশ অধিবেশন,

১৯৭২

ধুবুৰী



উদ্বোধনী ভাষণ



শ্রীমৈলোক্য নাথ গোস্বামী



অসম সাহিত্য সভাৰ ৩৯তম ধুবুৰী অধিবেশন উদ্বোধন কৰাৰ আমন্ত্ৰণ মোৰ প্ৰতি দেখুওৱা আপোনালোকৰ গভীৰ মৰম-স্নেহৰ নিদৰ্শন। আপোনা-লোকৰ স্নেহে মোক গৌৰৱান্বিত কৰিছে আৰু ইয়াৰ বাবে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা আপোনালোকৰ ওচৰত নিবেদন কৰিছো।

আমাৰ জাতীয় জীৱনত অসম সাহিত্য সভাৰ ভূমিকা কি এই বিষয়ে (ইয়াৰ ছকুৰি পোন্ধৰ বছৰৰ নাতিদীৰ্ঘ ইতিহাসৰ পিছত) বিবৰি কোৱাৰ প্ৰয়োজন হয়তো এতিয়া নাই। বিশেষ বিশেষ পৰিস্থিতিৰ মাজত সদায় জাতীয় স্বাৰ্থ চকুৰ আগত ৰাখি এই সভাই অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ প্ৰচাৰত মনোনিবেশ কৰাৰ উপৰিও ৰাজ্যখনত বসতি কৰা লোকসকলৰ মাজত যাতে ঐক্য আৰু সংহতি অব্যাহত থাকে তাৰ বাবে সদায় চেষ্টা কৰি আহিছে। আজি ই এখন সাহিত্যিকসকলৰে লেখত লবলগীয়া বিৰাট সন্মিলন নহয়, অসমক আপোন কৰি লোৱা সকলো লোকেৰে ই এটা আদৰৰ জাতীয় অনুষ্ঠান। ইয়াৰ যোগেদি জাতীয় জীৱনৰ আশা, আকাঙ্ক্ষা আৰু আদৰ্শ মূৰ্ত্ত হৈ উঠিছে, ভাষা-সাহিত্যৰ প্ৰতি অনুৰাগী হবলৈ ইয়ে লোকক প্ৰেৰণা যোগাইছে আৰু সাহিত্যৰ মান উন্নততৰ কৰিবলৈ যিসকল আগবাঢ়ি আহিছে সেইসকলৰ স্বীকৃতি দিয়াৰ ব্যৱস্থাও এই সভাই নকৰাকৈ থকা নাই। সেয়ে, অসম সাহিত্য সভা অসমবাসীৰ জাতীয় আৰু সাংস্কৃতিক আদৰ্শৰ প্ৰতীক স্বৰূপ।

যিসকল সন্মানজনক ব্যক্তিয়ে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰি আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুকুত মানবীয় সমগ্ৰা আৰু আদৰ্শ প্ৰতিফলিত কৰিছিল আৰু যিসকলে জোনাকী যুগত এই সাহিত্যৰ মাজলৈ সৃষ্টি আৰু বিচিত্ৰতা আনিছিল সেইসকল লোকৰ প্ৰতি মোৰ শ্ৰদ্ধা আছে—গভীৰ শ্ৰদ্ধা। কিন্তু আমাৰে সমসাময়িক কিছুমান লোকে অতীতমুখী দৃষ্টিভঙ্গী লৈ বিগত দিনৰ সৃষ্টি-ৰোমন্থনত আপোন-পাহৰি সমবালীন জীৱন আৰু নবীন লেখক সকলৰ সাহিত্য-কৃতিৰ প্ৰতি যেনে সংশয়বাদী মনোভাৱ পোষণ কৰে তাৰ অংশীদাৰ হবলৈ

মই অপাৰগ। অপাৰগ এই বুলিয়েই যে জোনাকী যুগ আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ এক সোণালী যুগ বুলি গৃহীত হলেও এই যুগত, বৰ্তমান সাহিত্যৰ ফলাগমহে হৈছে, ফল পকি সৰি শেষ হোৱা নাই। উন্নত আৰু প্ৰগতিশীল সাহিত্য সদায় গতিশীল, ক্ৰমবৰ্দ্ধমান, আৰু নিত্য নতুন। মোৰ মতে প্ৰাচীন আৰু আধুনিক সাহিত্যৰ মাজত যেনেকৈ প্ৰকৃত বিৰোধ নাই, তেনেকৈ নাই গতিশীল সাহিত্যৰ মাজত অন্ধ অনুকৰণৰ পুনৰাবৃত্তি। পূৰ্বণি ভেটিৰ ওপৰত নতুনৰ সৃষ্টি আত্ম-বিস্মৃত নোহোৱা জীয়া জাতিৰ লক্ষণ। আনহাতে পূৰ্বণিকে সাবটি ধৰি তাৰ অলীক সপোনত বিভোৰ হৈ পৰা নিষ্ক্ৰিয় জাতিৰ জীৱনত অন্ধৰিত হয় জৰা আৰু পতনৰ বীজ।

কিছুমানে হয়তো কব যে পৰম্পৰাৰ অৱগতিয়ে লেখকৰ মুক্ত মনক দাসত্বৰ ৰূপালী শিকলিৰে শৃঙ্খলিত কৰে আৰু তাৰ ফলত সংস্কাৰৰ ঘন কুঁৱলীৰ মাজেদি সৃষ্টিধৰ্মী লেখক আগবাঢ়িবলৈ বাধ্য হয়। কিন্তু দৰাচলতে সম্পূৰ্ণৰূপে সংস্কাৰমুক্ত মনৰ জানো গ্ৰহণ আৰু সৃজন ক্ষমতা কেতিয়াবা থাকে? দেশ বিদেশৰ নানান সাহিত্য অধ্যয়নেৰে পুৰ্ট এজন ব্যক্তি নাইবা বিচিত্ৰ সুৰ মূৰ্ছনাত দক্ষতা লাভ কৰা এজন সঙ্গীতজ্ঞ লোক জানো সম্পূৰ্ণৰূপে সংস্কাৰমুক্ত? একান্ত অতীত প্ৰীতিৰে অৱদ্ধ মনলৈ যেতিয়া যুক্তি আৰু বিচাৰশক্তিৰ দুৰ্বলতা আহি পৰে তেতিয়া মন হয় কুসংস্কাৰচ্ছন্ন। কুসংস্কাৰ পৰিত্যাজ্য কাৰণ ই সম্পূৰ্ণ অতীতমুখী আৰু বিভ্ৰান্তিকৰ। সংস্কাৰ সতেজ, কৰ্মক্ষম আৰু ভৱিষ্যতমুখী। অধ্যয়ন, অভিজ্ঞতা আৰু চিন্তনৰ বলত গঢ় লোৱা দৃষ্টিভঙ্গীৰ সামৰ্থ্যই হ'ল সংস্কাৰ। ই গতিশীল কিন্তু কুসংস্কাৰ জৰ আৰু স্থিৰ। গতিকে সংস্কাৰৰ ভেটিত নতুন গজালি মেলিব পাৰে, কুসংস্কাৰৰ ভেটি নীৰস, অনুৰ্বৰ।

সাহিত্য সৃষ্টিমূলক কাৰ্য্য। সৃষ্টিধৰ্মী লোক, এক অলৌকিক প্ৰেৰণাৰে অনুপ্ৰাণিত ব্যক্তি বুলি বহু শতাব্দী আগৰে পৰা মানুহে বিশ্বাস কৰি আহিছে। কিন্তু এই বিশ্বাস আধুনিক যুগত অচল। এজন কবি ভগবানৰ দ্বাৰা প্ৰেৰিত দূত নাইবা কোনো অলৌকিক মহিমাৰে মহিমামণ্ডিত অৰ্দ্ধেক মানৱ আৰু অৰ্দ্ধেক দেৱতা নহয়—তেওঁ সংসাৰৰ দুখ-দৈন্য-ক্লিষ্ট, অথচ সুন্দৰৰ উপলব্ধি-



কম এজন ব্যক্তি যি জনে অন্তৰৰ সূক্ষ্ম অনুভূতিকে নিজৰ যত্ন, চেষ্টা আৰু সাধনাৰ বলত ৰূপদান কৰাৰ যোগ্যতা আৰ্জি লৈছে। শব্দৰ মাধ্যমেৰে অৰূপ আৰু অস্পষ্ট কল্পনাকে মনোগ্ৰাহী ৰূপত মূৰ্ত্তিমান কৰি তুলিবলৈ এওঁ সক্ষম। চমংকাৰী অথচ ইন্দ্ৰিয়গ্ৰাহ্য ৰূপায়ণৰ মাজত থাকে কবিৰ সক্ৰিয় চেষ্টা আৰু তেওঁৰ বিচাৰধাৰাৰ অতন্দ্র নিৰ্দেশ। কল্পনা অনিয়ন্ত্ৰিত ভাবালুতা মাথোন নহয়। এক শ্ৰেণীৰ কল্পনা আছে যিয়ে আমাৰ দুৰ্বল মূৰ্ত্তিত আমাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণৰূপে আধিপত্য বিস্তাৰ কৰি আমাৰ ব্যক্তি-সত্তা অপহৃত কৰে, আমি ভাব-বিলাসৰ ভটীয়া নাওত আপোন-পাহৰা হৈ উঠি যাওঁ, ভাববোৰ অসংলগ্ন ৰূপত হঠাতে আহে আৰু হঠাতে আঁতৰি যায়। এই শ্ৰেণীৰ কল্পনা সৃষ্টিমুখী নহয় কাৰণ ইয়াত ব্যক্তিত্বৰ সজাগতা নাই। কবি-কল্পনাত ব্যক্তিত্ব বিলুপ্তি নঘটে কিন্তু এক সাধাৰণীকৃত ব্যক্তিত্বৰে পৰিচালিত হৈ পূৰ্বলব্ধ অভিজ্ঞতা আৰু জ্ঞানৰ দাপোণত প্ৰতিফলিত হোৱা সত্য বচা বচা অথচ উপযুক্ত শব্দৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰি তেওঁ সৃষ্টি কৰে এটা স্বয়ং-সম্পূৰ্ণ বস্তু। বিভিন্ন অলঙ্কাৰ প্ৰয়োগেৰে, প্ৰতীক-ব্যৱহাৰৰ যোগেদি নাইবা ব্যঞ্জনা বৃত্তিৰ সহায়ত তেওঁৰ কবি-কৰ্মৰ মাজেদি প্ৰকাশিত হৈ উঠে সবল আৰু ত্ৰোতিত অৰ্থ। কবি-কৰ্ম অকল ভাব বা বস্তু সৰ্বস্বই নহয়, আৰ্টৰ বা কলা-কৌশলৰ ফালো ইয়াত আছে। সুদক্ষ শিল্পীৰ হাতত অৱশ্যে এই দুয়োটা ফালেই অভিন্ন ৰূপত প্ৰকাশিত হয়।

খৃষ্টীয় একাদশ শতাব্দীত আচাৰ্য্য মন্মট ভট্টই কাব্যৰ হেতু প্ৰসঙ্গত কৈছিল যে কাব্য-সৃষ্টিৰ মূলতঃ প্ৰতিভাৰ স্বীকাৰ কৰিলেও ইয়েই ইয়াৰ একমাত্ৰ কাৰণ নহয়। প্ৰতিভাৰ বলত অভিনৱ সৃষ্টিৰ সম্ভাৱনা আছে সঁচা কথা। তথাপি উন্নত কাব্য-সৃষ্টিৰ কাৰণে লোক-চৰিত্ৰ আৰু শাস্ত্ৰ অধ্যয়নৰ উপৰিও কাব্যজ্ঞসকলৰ পৰা শিক্ষা লাভ আৰু বিশেষকৈ অভ্যাস আৰু অনুশীলনৰ আৱশ্যক। পাশ্চাত্য দেশত এৰিষ্টটলৰ দিনৰেপৰা বিংশ শতিকাৰ প্ৰাৰম্ভলৈকে সৰহ ভাগ আলঙ্কাৰিকে nature বা প্ৰতিভা, আৰু art বা কৌশলৰ কথা কৈ দোহাৰিছে। বিংশ শতিকাৰ দুই এগৰাকী ব্যক্তিয়ে অৱশ্যে চিৰাচৰিত পত্ৰা পৰিহাৰ কৰি আৰ্টৰ ওপৰতে কাব্যৰ সাৰ্থকতা নিৰ্ভৰ কৰে বুলি মত প্ৰকাশ কৰিছে। বিষয়টো আমি যিটো ফালৰে পৰা পৰীক্ষা কৰি নাচাওঁ লাগে, ইয়াত এটা কথা স্পষ্ট হয় যে কাব্য আৰু সাহিত্য-সৃষ্টি শ্ৰম-সাৰ্থক। কৌশল

আয়ত্তৰ মূলতঃ যেনেকৈ অধ্যয়ন আছে, তেনেকৈ আছে অভ্যাস আৰু অনুশীলন। আন হাতে বস্তু-নিৰ্বাচনৰ বাবেও লাগে অধ্যয়ন আৰু সমাজৰ লগত ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক। ব্ৰেডলিয়ে কোৱাৰ দৰে কোনো প্ৰতিভাশালী লেখকৰ হাতত “পিনৰ মূৰ” (pin's head) এটাষো হয়তো কাব্য-মৰ্যাদা লাভ কৰিব পাৰে তথাপি পিনৰ মূৰতকৈ মানবৰ স্বৰ্গাত্মিকতাৰ বিষয়ৰ মাজত নিশ্চয় মহত্তৰ কল্পনাৰ স্থান আছে। পিনৰ মূৰ লৈ কাব্য ৰচিত হলে সি প্ৰতীক-ধৰ্মী হবলৈ বাধ্য। তেতিয়া সি নিশ্চয় পিনৰ মূৰ হৈ নাথাকে, আন কথাৰ বাহকহে হব।

লোকচৰিত্ৰ অধ্যয়নৰ কথা মনত ৰাখিলে কবিৰ মন যে বিচিত্ৰ সামাজিক অভিজ্ঞতাৰে পূৰ্ণ আৰু সমৃদ্ধ হব লাগিব তাক নকলেও চলে। আধুনিক যুগৰ এজন কবি বা সাহিত্যিকে বৰ্তমান সমাজৰ পটভূমিতে নতুনৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ নিশ্চয় যত্নপৰ হব। তেতিয়া হলে বৰ্তমান সমাজত দেখা পোৱা অসাম্য আৰু তাত অবাধে ৰাজত্ব চলোৱা দুৰনীতি আৰু অবিচাৰৰ প্ৰতি সজাগ হবলৈ তেওঁ বাধ্য, কিয়নো তেওঁ সত্য আৰু সুন্দৰৰ পূজাৰী। আন এটা মন কৰিবলগীয়া কথা এয়ে যে আজিৰ যুগত, যিটো সময়ত আন্তৰ্জাতিক ভাব-বিনিময়ৰ ক্ষেত্ৰ প্ৰশস্ত হৈ পৰিছে, সেই সময়ত বিদেশীয় ৰীতি আৰু ভঙ্গীৰ প্ৰতি এদল লোক নিশ্চয় আকৃষ্ট হব, নোহোৱাটোও শুভ লক্ষণ বুলি কেতিয়াও কোৱা নাযায়। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত সাহিত্যৰ নতুন নতুন পৰীক্ষা নিৰীক্ষাৰ প্ৰতি সৃষ্টিধৰ্মী লোকৰ আকৰ্ষণ বাঢ়িব। বাঢ়ক। মাথোন পাঠকসকলে মুক্ত মনেৰে সেইবোৰৰ বিচাৰত প্ৰবৃত্ত হব লাগে। ইতিহাসৰ পদক্ষেপে অসত্যক ভাঙিছিঙি গুৰি কৰে। আন হাতে নতুন পৰীক্ষা নিৰীক্ষাৰ মাজত যদি সত্য লুকাই থাকে সি এদিন বন্ধিৰ দৰে জ্বলি উঠিব আৰু নতুন পুৰুষক সত্যৰ বাটেদি আগুৱাই যাবলৈ পোহৰ যোগাব।

মানৱৰ নানা তৰহৰ কৰ্ম-কুশলতাৰ ফলত আমাৰ সমাজত দ্ৰুত পৰিবৰ্তন হব ধৰিছে। সমাজৰ এনে পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে ব্যক্তিৰ চিন্তাধাৰাও সলনি হৈ আহিছে। এই পৰিবৰ্তনৰ স্বাক্ষৰ আধুনিক সাহিত্যৰ বুকুত থাকিব। আমি ভাৰতীয়। আমাৰ সাহিত্য-কৰ্মত দেখা পোৱা কবি-মনৰ স্বাক্ষৰো ভাৰত মনীষাৰে আৱৃত প্ৰতিবিল। যিসকল মহাপুৰুষক ভাৰত-মনীষা আখ্যা দিব পাৰি সেইসকলৰ সাহিত্য-কৰ্মৰ মাজেদি কেনেকৈ নানান ঐতিহ্যৰে সমৃদ্ধ একো একোটি ভাৰতীয় মনে ভূমুকি মাৰিছে চিন্তাশীল ব্যক্তি মাত্ৰেই তাৰ গম পায়।



প্রশ্ন উঠে, পাশ্চাত্য বা আন তেনে ভাবধাৰাৰে সমৃদ্ধ আৰু পাশ্চাত্য চৰ্চিত বচিত এখন পুথি সাহিত্য-পদবাচ্য নহ'ব নেকি? প্রশ্নটো যেনে জটিল বুলি ধাৰণা হয়, তেনে জটিল নহয়, সহজ। যদি লেখকৰ ভাব উপযুক্ত প্ৰকাশ ভঙ্গীৰ মাজেদি মূৰ্ত হৈ এটা গোট বস্তু হিচাবে বসগ্ৰাহী লোকক অনুপ্ৰাণিত কৰিব পাৰে তেন্তে সেই সৃষ্টি নিশ্চয় সাহিত্য। কিন্তু সাহিত্যত সামাজিক দিশৰ কথা পাহৰিলে নচলে। ভাৰতীয় পৰিবেশৰ বুকুত ভাব উজ্জল হৈ উঠিলে আৰু ভাৰতীয় লোকৰ জীৱনাদৰ্শৰ লগত সি সঙ্গতি-বিহীন হলে কোনে তাক উচ্চ মান-বিশিষ্ট সাহিত্য বুলি গ্ৰহণ কৰিব বাক? বৰ্তমান যুগত দেশৰ সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, আৰু ৰাজনৈতিক অৱস্থাৰ লগত লেখকৰ সম্বন্ধ ঘনিষ্ঠ হোৱা উচিত। তাৰোপৰি লেখকসকলৰ দেশ আৰু সমাজৰ প্ৰতি একো একোটা কৰ্তব্যও আছে। এই কৰ্তব্য পালনৰ অৰ্থে দেশৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ থকা তেওঁলোকৰ পক্ষে অনুচিত।

যি প্ৰাচীন আৰু আধুনিক সাহিত্যৰ ভেটিত থিয় হৈ আমি নতুন সৃষ্টিত ব্ৰতী হৈছোঁ, যিসকল ক্ষণজন্মা পুৰুষৰ সাহিত্য-কৰ্মই অজ্ঞাতে আমাৰ মনৰ পুষ্টি সাধন কৰিছে সেই সাহিত্যৰ পুনৰ মূল্যায়নৰ চেষ্টা আমাৰ মাজত হ'ব লাগে। ইয়াৰ ফলত এহাতে প্ৰাচীন সাহিত্যৰ অংশবিশেষে যেনেকৈ নৱজীৱন লাভ কৰিব, আন হাতে তেনেকৈ আধুনিক লেখকসকলৰ চিন্তাধাৰাও এটা জাতীয় আধাৰত প্ৰকাশ লাভৰ পথ পৰিস্কৃত হ'ব। দেশৰ লেখকসকলৰ সমাজ আৰু ৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰতি থকা কৰ্তব্যৰ কথা আকৌ স্মৰিছোঁ। আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় আদৰ্শৰ দোহাই দি নাইবা তেনে ধৰণৰ শ্লেগান তুলি লাভ নাই। ৰাষ্ট্ৰীয় চৈতন্যৰ ভেটিতহে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় আদৰ্শৰ প্ৰশ্ন উঠে। যিজন ব্যক্তি ৰাষ্ট্ৰৰ উন্নতি অৱনতিৰ প্ৰতি উদাসীন, সেইজন ব্যক্তিৰ মুখেদি ওলোৱা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ধ্বনি নিশ্চয় শূণ্য ঘটৰ অৰ্থহীন বাণী বুলিয়ে গৃহীত হ'ব।

যুগোপযোগী সাহিত্যৰ সৃষ্টি সময়ৰ আহ্বান। এই আহ্বানত নবীনসকলেই বেছিকৈ সঁহাৰি দিব আৰু নতুন ঠাচৰ (idiom), মাজেদি কেৱে কেৱে আত্ম-প্ৰকাশৰ বাট বিচাৰিব। ভালেমান ক্ষেত্ৰতে এই প্ৰয়াস প্ৰকাশৰ কৃত্ৰিম জটিলতা নহয়, লেখকৰ নিজস্ব দিক্‌দৰ্শনৰ শাস্ত্ৰিক ৰূপহে। প্ৰাণ-প্ৰাচুৰ্য্যেৰে সমৃদ্ধ হলে মাধ্যমৰ দুৰ্ব্বোধ্যতা সময়ৰ বিবৰ্তনে আঁতৰাই নিব বুলি মোৰ বিশ্বাস। সাহিত্যৰ ইতিহাসত এনে দৃষ্টান্ত বিৰল নহয়। জীয়াই থকা কালত লেবেলা

সাদৰ পোৱা লেখককো পৰবৰ্তী যুগত শ্ৰেষ্ঠ আসন দিয়া দেখিবলৈ পোৱা যায়। আমাৰ সাহিত্যৰ বস্তুগত তেল-শলিতা দিছে নতুন পুৰুষৰ লেখক সকলে। এই লেখকসকলে জ্ঞান-লাভৰ সুবিধা যিমান বেছি পাইছে, প্ৰবীণ সকলে জীৱনৰ আগভোৱাত সিমান পোৱা নাছিল। তাৰোপৰি দেশ বিদেশৰ নিত্যা নতুন আদৰ্শৰ প্ৰতি তেওঁলোক যেনে আগ্ৰহশীল প্ৰবীণসকল তেনে আগ্ৰহশীল নোহোৱাই বৰং স্বাভাৱিক। এনে স্থলত নিষ্ঠাৰে সাহিত্য ক্ষেত্ৰত প্ৰবেশ কৰিলে অসমীয়া তথা ভাৰতীয় সাহিত্যৰ ভাণ্ডাৰলৈ আগবঢ়োৱা তেওঁলোকৰ সাহিত্য-কৰ্ম মূল্যবান সম্পদ ৰূপে গৃহীত হোৱাৰ আশা নিশ্চিত। এটা মাথোন অসুবিধা এয়ে যে মানুহৰ জ্ঞানাকাশৰ দিগন্ত দিনে দিনে প্ৰসাৰিত হোৱাৰ ফলত সাৰ্থক সৃষ্টিৰ পথ সেন্দূৰীয়া নহয়, দুৰ্গম। অধ্যয়ন, অধ্যবসায় আৰু সাধনাৰ বলতহে সিদ্ধি লাভৰ আশা কৰা যায়।

অসম সাহিত্য সভাই নবীন লেখকসকলক যেনে ভাৱে আকৰ্ষণ কৰা উচিত আছিল বুলি ভবা হয় তেনে ভাৱে আকৰ্ষণ কৰা নাই বুলি এটা অস্পষ্ট গুঞ্জন শুনিবলৈ পোৱা যায়। অস্পষ্ট হলেও এই ধ্বনি কেতিয়াও উপেক্ষা কৰিবলগীয়া নহয়। অসমীয়া সাহিত্যৰ ভবিষ্যত উন্নতিৰ সকলো সম্ভাৱনা নিৰ্ভৰ কৰে এই নবীনসকলৰ কাৰ্য্য-ক্ষমতাৰ ওপৰত। এওঁলোকৰ সক্ৰিয় সহযোগ আকৰ্ষণ কৰি সভাৰ সাংগঠনিক দিশ টনকিয়াল কৰিব লাগে। আশা কৰোঁ নবীনসকল উৎসাহেৰে আগবাঢ়ি আহিব আৰু প্ৰবীণসকলে তেওঁলোকক আকোঁৱালি ল'ব।

অন্ধেৰ সাহিত্য-প্ৰেমী ৰাইজ, দীঘলীয়া বক্তৃতাৰে মই আপোনালোকৰ মন ভাৰাক্ৰান্ত কৰিব নোখোজে। ধুবুৰী নগৰৰ ৰাইজে অসম সাহিত্য সভাৰ দৰে এক বিৰাট অনুষ্ঠানৰ অধিবেশন তৃতীয় ৰাৰৰ বাবে পতাৰ দায়িত্ব বহন কৰিছে। এই অঞ্চলৰ ৰাইজ ইয়াৰ বাবে প্ৰশংসা আৰু ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। বৈহত সকলে সভাসদলৈ মোৰ আন্তৰিক প্ৰদ্বা জনাই আৰু অসম সাহিত্য সভাৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি আজিৰ এই অধিবেশন অনুষ্ঠানিকভাৱে উদ্বোধন কৰিলোঁ।

“চিৰ চেৱেনহী মোৰ ভাৱা জননী।”



জয়ন্তী প্রিন্টিং প্রেছ, নলবাৰী ।